

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 19

Text: J 6, 60 – 69 *Když to jeho učedníci slyšeli, mnozí z nich řekli: "To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?" Ježíš poznal, že učedníci na to reptají, a řekl jim: "Nad tím se urážíte? Což ať uvidíte Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život. Ale někteří z vás nevěří." Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí. - A řekl: "Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce." Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. Ježíš řekl Dvanácti: "I vy chcete odejít?" Šimon Petr mu odpověděl: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží."*

Před písničkou jsme slyšeli výklad Ježíšova podobenství o rozsévači. Výklad o tom, jak Boží slovo může někoho oslovit, ale nezůstane v něm. Nebo může u někoho vzbudit nadšení, které pak ale může stejně rychle opadnout. Nebo různé životní starosti či radosti mohou také Boží slovo umlčet. A může se dokonce stát, že křesťan, který prožíval víru velmi intenzivně, po čase řekne, že s vírou končí a dál si půjde svou vlastní cestou. To není nic překvapivého nebo nečekaného. Tak to bylo vždycky. Ježíš, když učil, tak měl mnoho učedníků. Ale měl také mnoho těch, kteří ho po čase opustili a už s ním více nechodili.

Je to zkušenost, kterou vlastně všichni známe velmi dobře. I z našich sborů se lidé ztrácejí. A mnohé z nás to trápí a ptáme se: proč to tak je? Kde je ta příčina? Proč lidé odcházejí od Krista? Evangelista Jan nám připomíná, že ani sám Ježíš zdaleka neměl stoprocentní úspěšnost. Mnozí Ježíše nepochopili a jeho kázání komentovali slovy: „To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ Co je k takové odmítavé reakci vedlo?

Bible říká, že Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. (Žd 4,12) Možná právě proto někteří lidé Boží slovo nesnesou. A snaží se před jeho nároky utéct. Nepřipouštět si je moc k tělu. Všimněte si, že často tam, kde zní Boží slovo jednoznačně a jednoduše, tam se tím více ozývají hlasy proti němu. Ale to je vlastnost Božího slova, že přichází vhod i nevhod. Apoštol Pavel vyzývá Timotea: (2Tm 4,2-4) „Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvěj, napomínej v trpělivém vyučování. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím.“

Ptejme se, co bylo na Ježíšově kázání tak pobuřujícího, že od něho lidé znechuceně odcházel? Zkusme podobně jako v tom podobenství o rozsévači zkoumat důvody, proč někteří lidé Ježíšovo kázání opouštěli nebo dokonce nepřijímali a označovali ho za „hroznou řeč“.

1) Ježíšovo kázání bylo pro některé „hroznou řečí“ prostě proto, že mu nerozuměli. Ježíš mluvil o duchovních skutečnostech, ale oni byli zvyklí uvažovat jen tělesně. Bez pomoci Ducha svatého Bohu neporozumíme, protože smýšlíme jen po lidsku. Boží slovo nám zní nesrozumitelně a nevydržíme ho poslouchat. Třeba ten, kdo čte bibli pouze jako historickou či filozofickou literaturu, nebude moci její svědectví plně pochopit a přijmout. Bibli je třeba číst s modlitbou a číst ho více srdcem, jako milostný dopis. Zvěst Božího slova, ať už skrze Písmo nebo kázání, je třeba přijímat s otevřeným a toužícím srdcem, které je ochotno nechat se Duchem svatým oslovit a přijmout slovo jako živé Boží oslovení.

2) Posluchači se od Ježíše možná odvrátili proto, že čekali něco jiného. Měli předem vytvořený nějaký názor nebo představu, a čekali od Ježíše pouze potvrzení svých myšlenek. Potvrzení své dosavadní cesty, potvrzení své vlastní víry. A když Ježíš najednou říkal něco jiného nebo nového, tak se od něj odvrátili, protože nebyli ochotni o věcech hlouběji přemýšlet a měnit své názory. Ustrnuli na určitém poznání a nenechali svou víru růst. Ale Bible nás učí růst v poznání Ježíše Krista.

3) Za „hroznou řeč“ označíme Boží slovo tenkrát, když si chceme od něj nechat odstup. Když se bojíme brát jej zcela vážně. Bojíme se, abychom to s tím Božím slovem v životě moc nepřehnali. Bojíme se Ježíšovu slovu přiznávat v životě takovou důležitost a autoritu, jakou má. Úcta k Božím slovu jakou měli naši otcové nám už není zcela vlastní. Písmo přestává být platnou normou života.

4) Skutečné Boží slovo je, řečeno moderně, interaktivní. Na jedné straně nám něco sděluje, volá nás a na druhé straně si také žádá naši odpověď. Boží slovo nás chce vtáhnout do rozhovoru. Dokonce si činí nárok s námi něco dělat. Provokuje, dráždí, a ještě navíc chce působit v našem životě nevratné změny. A tomu my se bráníme. A naši obrannou reakcí může být i nějaká podobná věta, jako je v dnešním textu: „To je přece hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“

5) Boží slovo připadá lidem pro praktický život příliš náročné a nepoužitelné. Kdo z lidí to může poslušně plnit a dodržovat? Vždyť Ježíšovy nároky jsou tak radikální, tak vzdálené skutečnému životu, to přece nelze brát vážně!“ Když člověk zjistí, že je příliš slabý, než aby žil podle Ježíšova kázání, tak začne raději Boží slovo zlehčovat a otupovat jeho ostrí. Přestane ho brát vážně. Takový člověk ovšem nepochopil, že Bůh si neřádá nějaké naše lidské až nadlidské výkony a oběti. Namísto toho nás chce obdarovat mocí z výsosti, Duchem svatým, který je tou uschopňující silou a dárce nového života. Ježíš říká: „Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.“

Na druhou stranu je třeba říci, že Ježíš nás opravdu nenutí ho poslouchat. On, svrchovaný vládce a Pán nám nechává plnou svobodu nevěřit jeho slovu. On z nás nechce učinit své loutky. On si naši pozornost nevynucuje. Ty, kteří mu neuvěřili, Ježíš neodsuzuje. Klidně je nechává odejít. Nepřesvědčuje je o své pravdě, nedomáhá se důvěry a přízně. On dokonce svým nejvěrnějším, samotným dvanácti učedníkům, navrhuje: „Nechcete i vy odejít?“ Ta otázka patří nám všem. Ježíš nás nedrží u sebe násilím. Chcete od Krista odejít? Můžete, máte v tom plnou svobodu.

Samozřejmě se pak musíte ptát, kam jít jinam? Koho jiného bychom chtěli následovat? Zapřemýšlejme o tom, koho bychom si vyvolili... koho by stálo za to celý život následovat... Člověk ať chce nebo ne, vždycky někam jde. Je ovšem otázkou, jaký je náš cíl. Přemýšlejte, jestli vám stojí za to žít bez Krista. Co tím můžete získat? Bezpochyby je toho docela dost. Zároveň vás opravdové a plné následování Krista skutečně o mnohé věci připraví. Když Ježíšovi kdosi řekl: "Mistře, budu tě následovat, kamkoli půjdeš" Ježíš mu odpověděl: "Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka ani nemá, kde by hlavu složil." Mt 8,20 Ježíš také řekl: „Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět?“ Mt 16,26 Ptejme se, zda má smysl hledat plnost života jinde a u někoho jiného než u toho, kdo sám je skutečným Stvořitelem a Dárce života? A tak učedník Petr odpovídá Ježíšovi: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme to poznali. My jsme uvěřili, že ty jsi ten Svatý Boží."

Bratři a sestry, tatáž slova, nad kterými se ostatní učedníci uráželi, jsou slovy věčného života pro ty, kteří v Ježíši poznali svého Spasitele a Pána. Proč je pro jedny Ježíšova řeč tvrdá a hrozná a pro druhé jsou to slova věčného života? Jednoduše proto, že ti první neuvěřili, kdežto ti druhí uvěřili. A nejen uvěřili ale duchovně poznali, že Ježíš je ten Svatý Boží. Pro někoho může být otázkou, co to je „uvěřit“. V německé bibli je překlad: „my jsme přišli k víře“. Možná po dlouhé cestě hledání a ptaní se, po probíjovaných zápasech s pochybnostmi, po všelijakých klikatých cestách, ale došli jsme k víře. Tady nejde o nějaké chvilkové vzepětí citů a bláhové uvěření, ale je to duchovní poznání, zakoušená a nefalšovaná zkušenost s Bohem. Zkušenost zprostředkovaná skrze Ducha svatého. Protože on je dárce víry. Učedník Petr říká: „My jsme poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“ Můžeme to vyznat s Petrem i my? Můžeme dejme tomu apoštolské vyznání víry recitovat s vědomím, že na to vsadíme krk, že za to dáme ruku do ohně, že sneseme i pronásledování, že na této víře založíme celý svůj život? Upřímné vyznání víry totiž není žádná recitace naučené básničky, ale poznání Boha. Je to osobní zkušenost víry. Tím nemyslím nějaký mystický duchovní zážitek, i když i to může být jistě způsob, jak se přiblížit Bohu. Ve víře jde ale především o rozpoznání, že Bůh zasahuje do mého života, že mě oslovuje a že mě životem vede. Ta zkušenost by jistě nebyla možná, kdyby nám ji sám Bůh nedal poznat. A jeho cesty mohou být různé. Může se to stát třeba právě tak, když např. čteme s modlitbou a otevřeným srdcem Ježíšovo slovo, zjevené v Písmu a pochopíme, že to k nám mluví Bůh. Už jsem řekl, že Písmo svaté je interaktivní. A tak s tou otázkou, která je položena učedníkům, se Ježíš ze stránek evangelia obrací i na nás a ptá se: „Chcete i vy odejít?“

Modlitba: *Pane Ježíši, způsobí mocí Ducha svatého, abychom se s upřímnou vírou dovedli připojit k Petrovu vyznání: Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane náš Ježíši Kriste, slyš naši modlitbu za naše bližní, za ty, kteří se potýkají s nejrůznějšími problémy. Především prosíme za nemocné na těle i na duchu. Prosíme za zraněné fyzicky i duševně. Prosíme za zklamané, malomyslné, smutné a zoufalé. Prosíme tě za ty, kterým se zdá dnešní situace ve světě k neunesení, Prosíme za ty, kdo ztrácejí trpělivost, odhodlanost a víru. Prosíme za ty, kteří mají existenční potíže a upadají do dluhových pastí. Prosíme tě za ty, kdo propadli alkoholu, drogám a jiným nástrahám, které ničí jejich tělo i ducha a narušují mezilidské vztahy. Prosíme tě za tvoji církev, aby byla světlem v potmělém světě a solí země, aby nikdo nesklouzl na šikmé ploše. Prosíme tě za ty, kteří mají na cestě za tebou ještě mnoho překážek, které musí překonat, aby došli k víře. Dej, ať to nejsme my sami, kdo jim stojí v cestě. Prosíme, tě, aby se tvé slovo šířilo a my, abychom byli jeho služebníky. Prosíme za všechny kazatele evangelia, dej jim sílu a moc z Ducha svatého, aby jejich dílo nebylo lidské, ale Boží. Amen.*